

AL
press

edice
KLOKAN

LÉTO NA VODĚ

Petra Martišková

edice
KLOKAN

Copyright © Petra Martišková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2018
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-815-7

Taková normální holka

„Ulož se, huso, nebo ti pomůžu!“ zavrčela na mě Beata rozespale, vztekle si přetáhla peřinu přes hlavu a pro jistotu se ještě otočila ke zdi.

„Trhni si!“ ušklíbla jsem se na své dvojče stejně mile a snažila se co nejrychleji vyhrabat ze skříně legíny.

Koneckonců byla to má iniciativní sestřička, kdo včera hodil do pračky i moje tepláky a nějak pozapomněla – ve víru večerních telefonátů, postování příspěvků na instagram a psaní zpráv na všechny možné i nemožné sítě – pračku vyndat na sušák.

V kuchyni jsem se srazila se zívající mamkou. I když jí dneska první hodina začíná až v deset hodin, každé ráno vstane v tuhle příšernou hodinu – a to mi nikdo nevymluví, že vstávat v pět ráno je šílenost – a připraví pro všechny snídani.

Snad tisíckrát jsem se jí snažila přesvědčit, že si dokážeme rohlík nebo chleba namazat sami, ale vždycky se na mě podívala se shovívavým úsměvem.

„Jednou to pro svou rodinu budeš dělat taky,“ tvrdila. Nebudu, tím jsem si jistá, ale nehodlám jí brát iluze.

„Jdeš běhat?“ zeptala se úplně zbytečně, protože běhám každé ráno už tři roky.

Něco nesrozumitelného jsem zamumlala, připevnila jsem si na ruku mobil s apkou, co mě nutí k lepším a lepším výkonům, a vyběhla jsem do krásného rána.

V pět hodin nebylo na ulici ani živáčka, tedy kromě starého pana Vomáčky z vedlejšího domu. Moje pitomá sestřička by ho mezi živé rozhodně nepočítala. Odhadla ho tak na sto pět let.

„Ahoj Anetko, dneska to bude určitě nový rekord,“ popřál mi a mávl na mě vycházkovou holí.

„Dobrý den, snad jo,“ zavolala jsem zpátky, nacpala si do uší sluchátka a vyrazila nejkratší cestou pryč z města.

Což v naší ulici zase není takový problém, naše čtyřbytovka totiž stojí na samém konci města. S chutí jsem nechala za zády ceduli hlásající všem, že právě opouští Pavlov, proběhla jsem mezi poli, kde právě žlutě kvetla smradlavá řepka, a zamířila na cyklostezku: dovede mě pětikilometrovým okruhem zase zpátky k domovu.

Užívala jsem si rána, které už vonělo prázdninami, i když zbývaly ještě předlouhé tři týdny. Zvlášť když se poslední dny teploty šplhaly k třicítce, nepatřila škola zrovna mezi oblíbená místa. Mnohem raději bych se viděla u vody. Léto totiž miluju – dlouhé dny, teplé noci, sluníčko, co mě dobíjí energií, koupání, ale hlavně prázdniny. A ty letošní jsem si hodlala užít na maximum. S Nelou, nejlepší kámoškou, jsme měly v plánu strávit první dva týdny v budce na náměstí prodejem zmrzliny a ledové tříště, abychom si vydělaly na vandr. A ten bude tutovej!

„Vyrazíme na Mácháč, tam chvíli pobudeme a pak půjdeme, kam nás nohy ponесou,“ malovala si Nela. „Vyrazíme na festák a taky musíme do Krumlova, ten prostě

miluju. Že pojedeme do Krumlova, že jo?“ loudila ze mě slib, a já jí ho klidně dala. Bylo mi totiž úplně fuk, kam se vydáme. Klidně bych mohla stanovat za kopcem u rybníka plného žabince, jen když nebudu muset trávit léto se svou sestřičkou. Vydržet s ní hodinu mi přijde jako nad lidský úkol, natož ještě skoro celý měsíc, který zbývá do vandru. Nevím, jak to dělá, ale vytáčí mě k nepřičetnosti. A hned od rána.

Domů jsem se vrátila celá uřícená, ale pan Vomáčka by byl spokojený. Ten rekord jsem fakt trhla a těšila jsem se, jak si dám vlažnou sprchu, jenže mé „intelligentní“ dvojče se zabarikádovalo v koupelně na neuvěřitelných čtyřicet pět minut, a to se prosím maluje v pokojíku u toaletního stolku. Co ségra dělala takovou dobu v koupelně, netuším.

Vzteky téměř nepřičetná jsem tloukla pěstí do dveří a snažila se ji popohnat. Beatu mé vyšilování nechávalo naprosto klidnou. A možná by strávila v koupelně další hodinu, kdyby naše dohadování přes dveře nevzbudilo tátu.

„Co tady řvete hned po ránu?“ mračil se.

„Co by, Beata je už celou věčnost v koupelně a já kvůli ní přijdu pozdě,“ žalovala jsem našťvaně.

Na to táta slyšel. Jestli totiž něco fakt nesnáší, pak to je nedochvilnost.

„Beo!“ zabušil razantně na dveře. „Koukej z tý koupelny vystřelit!“

Kupodivu to zabralo. Cvakl zámek a Beata vykráčela s turbanem na hlavě, i když se nesla, jako by tam měla přinejmenším královskou korunu. Věnovala nám přezíravý pohled a odplula do pokojíku.

Táta se za ní díval a nechápavě přitom kroutil hlavou. „Teda kde já přišel k takovému dítěti. Já se neušpiním za celý týden, a ona za hodinu.“ S brbláním, kolik nás stojí její věčné koupání, si šel dát kafe.

Já zapadla do sprchy a nechala zchladit zpocené tělo proudem vlažné vody.

Ani já nechápala, kde jsem přišla k takové sestře. A co hůř, k jednovaječnému dvojčeti. Někde jsem četla, že jednovaječná dvojčata mají mezi sebou velmi silnou citovou vazbu, která se s věkem násobí. Podle toho článku bychom si spolu měly rozumět i beze slov a k životu potřebovat jen jedna druhou.

To by mě opravdu zajímalo, který chytrák tuhle snůšku nesmyslů vymyslel. Ale možná jsme s Beatou jen ta výjimka, co potvrzuje pravidlo. Pokud se totiž dalo mluvit vůbec o nějakém vztahu nebo vazbě mezi námi dvěma, pak jediné o silné averzi a nenávisti. Společně máme jen datum narození. Ani si nejsme moc podobné, ale to je spíš tím, že se Beata ze všech sil snaží vypadat úplně jinak. Už od dětství bojkotovala všechny mamčiny snahy nás sladit, byť třeba jen oblečením.

A tak zatímco já jsem spíš introvert a sebevědomí mám někde hluboko pod bodem mrazu, Beaty je všude plno. Nosí rozdrbané džíny ozdobené spínacími špendlíky, vlasy si nechala na truc ostříhat do krátkého rozčuchaného účesu, jehož barvu mění podle nálady, takže minimálně jednou týdně. Teď zrovna měla vlasy blankytně modré. Náušnice má nejen v obou uších, ale i v nose a puse a naposledy přišla s tím, že si k osmnáctinám přeje poukázku do tetovacího salonu.

Oproti mně je taky mnohem víc společenská. Zatímco já se můžu pyšnit jedinou pořádnou kamarádkou, kolem ní se motá neustále dav lidí, a všichni touží, aby jim „královna“ Beata věnovala svou přízeň.

Nechává si říkat po stylu Američanů „Be“ a jediné, co ji opravdu baví, jsou kluci a přitroublé americké seriály z prostředí středních škol...

Já jsem oproti ní úplně obyčejná holka. Vlasy mám trapně hnědé, sice husté, ale taky nepoddajné a prakticky neupravitelné. A nezachrání to ani, že mi spadají až na zadek. Nejraději je nosím vyčesané do vysokého ohonu, a i když mě někdy pěkně štvou, ostříhat jsem se nenechala jen na truc právě Beatě. Však si mě kvůli vlasům taky neustále dobírá. Dokonce mi k posledním Vánocům nadělila sadu berušek. Blbka, no.

Není divu, že vedle své super úspěšné a krásné sestry jsem trpěla a pořád trpím asi milionem mindráků.

„Jste jednovaječná dvojčata!“ vyšiluje Nela. „Chápeš, že jste úplně stejné?“

Marný. Sebedůvěra je totiž slovo, které se v mém slovníku nenachází.

Utřela jsem zamlžené zrcadlo dlaní a začala studovat každý centimetr svého obličjeje. Nos na můj vkus moc špičatý, velké modré oči zase moc vykulené, obočí příliš husté – a k tomu mi na bradě vyrašil úplně nový pupínek! Paráda! Naštvaně jsem na sebe vyplázla jazyk. Pokud jsem nechtěla přijít pozdě, měla jsem nejvyšší čas vypadnout. Když už jsem moc krásy nepobrala, nezbyvá mi nic jiného než se alespoň snažit být chytrá.

Gymnázium Pavlov se krčí mezi obří budovou stavební průmyslovky a ještě větším areálem střední zemědělské školy, která podle táty neměla v dnešním přetechizovaném světě své studenty ani co učit.

V ulici s opravdu originálním názvem Školní se soustředilo celé studentské dění. Je tu internát, kam chodíme na obědy, když se kuchařkám v jídelně zrovna nezadaří, knihovna, kavárny i bistro, kam se dá zaběhnout na rychlé jídlo. Nedaleko stojí i velký sportovní areál s nově vybu-

dovanými hřišti na tenis a volejbal; tady jsem poslední týdný den co den trénovala – ve snaze připravit se na veřejný meziškolní turnaj.

Dneska už mi nepřípadalo, že mě zde obří kovová brána uvězní navždycky. Ani jsem se neděsila pohledu na dvě sochy majestátních lvů, kterým nějaký vtípálek strčil do pusy nedopalek cigarety. Ale jako dnes si pamatuju, když jsem sem před skoro třemi lety vstoupila poprvé.

Nevzhledné, šedivé chodby s vysokými stropy, cizí učitelé, noví spolužáci, oproti základce nesrovnatelně tvrdší režim a mnohem víc učení. Byla jsem zralá na kolaps. Denně jsem doma fňukala, že ze školy uteču, zatímco má sestra si stihla omotat kolem prstu všechny holky ve třídě a mně udělat ze života peklo na zemi během jediného týdne.

Naštěstí jsem si sedla do jedné lavice s Nelou.

„Bože, co je tohle za krávu?“ pohodila hned první den znechuceně hlavou směrem k mé sestře a já si ji okamžitě zamilovala. Nejen pro její veselý pihovatý obličej a kudrnaté zrzavé vlasy, které jí neposedně rámovaly obličej, ale hlavně pro její povahu. Mít jen setinu jejího optimismu byla bych spokojená. Nikdy neztrácela dobrou náladu, dokázala se smát ve chvíli, kdy já bych se studem propadla. S ní se člověk nikdy nenudil – třeba jako tenkrát, když se rozhodla, že se z nás stanou přebornice v pool dance. S nadšením sobě vlastním mě přitáhla na lekci a ještě ukazovala na oplácené maminy, které vypadaly, že jsou k té tyči snad přirostlé.

„Když to dají ony, tak my levou zadní,“ tvrdila, ale parádně se sekla.

Skončily jsme stejně rychle, jako jsme začaly. Přitom se to zdálo jednoduché. Prostě se chytit, ladně se obtočit kolem tyče, elegantně natáhnout nožku... No, v našem pro-

vedení to vypadalo spíš jako panoptikum. Byly jsme víc na zemi než na tyči, a když už jsem se na ní náhodou udržela, visela jsem tam s elegancí hrošice, celá říčná námahou, zbrocená potem.

„To jsou ty tvý pitomý nápady,“ vztekala jsem se na Nelu. Ještě týden potom jsme se nemohly pořádně hýbat. Bolel mě snad každý sval v těle, i ty, o jejichž existenci jsem neměla nejmenší tušení.

A to nemluvím o obřích modřínách, co mi zdobily nejen stehna, ale i ruce a boky.

„Hele, bereš to moc tragicky. Chce to jen pár tréninků a za chvíli jsou z nás hvězdy,“ přemítala Nela, ale nápad vrátit se do studia jsem jí zadržela hned v zárodku: „Víckrát mě tam neuvídíš!“

„No jo pořád,“ mumlala si pro sebe. „Tak já vymyslím nějakou jinou zábavu.“

„Jenom to ne, proboha!“ zapřísahávala jsem ji. Už jsem se viděla, jak šplhám na skálu nebo při seskoku padákem. „Ráda bych se ve zdraví dožila aspoň dospělosti.“

„Ty jsi takovej srabík, fakt,“ vrtěla nade mnou hlavou.

V tom měla pravdu. Jsem srabík. Mám ráda svoje jistoty, o které se můžu opřít. Stereotyp? Nela z něj šilela, pro mě to je rajská hudba. Vlastně je div, že jsme spolu vydržely kamarádit takovou dobu.

„To je dost, že se valíš,“ přivítala mě v šatně. „Hoď sebou, Kobra je dneska obzvlášť blbě naladěná.“

„Zase?“ odfrkla jsem si.

V prváku jsme dostali naprosto úžasnou profesorku. Holku těsně po škole, byli jsme její úplně první třída; víceméně nás nechávala žít a my na oplátku zase nezlobili ji. V takové příjemné symbióze, kdy my si vystačili s trojkami na vysvědčení a v jejích hodinách jsme si dělali, co jsme chtěli, zatímco ona si četla knížky, jsme vydrželi rok

a půl. Jenomže ona potom otěhotněla a odešla na rizikové těhotenství. Škola na záskok povolala bývalou profesorku Zmijovou.

„Babča je na svůj věk nějaká moc aktivní. Měla by sedět doma u telenovely a neotravovat slušný lidi,“ polohlasem ji ohodnotil Michal hned první hodinu. Jenže Kobra sice vypadala, že každý výšlap do třetího patra, kde máme třídu, bude jejím posledním, ale sluch měla výborný. Takže si Michala zařadila na černou listinu a chystala pro něj lahůdky jako pravidelné testíky, referáty a zkoušení. Navíc trpěla utkvělou představou, že fyzika a chemie jsou předměty, bez nichž se v životě nemůžeme obejít a dávala nám pořádně zabrat. Jako nikdo mi nevymluví, že zrovna tyhle dva předměty nejsou naprosto zbytečnou položkou rozvrhu. Nedělám si nejmenší iluze, že bych snad někdy v životě mohla využít teorii kinematiky hmotného bodu nebo vodíkový můstek. A docela určitě na rande neoslím hlášskou, že hodnota součinu koncentrace hydroxoniových a hydroxidových iontů je u všech vodních roztoků stejná. Leda bych randila s nějakým šíleným chemikem.

„Jsi na příjmu?“ mávala mi před očima rukou Nela. „Pohni!“

Zabouchla mi skříňku a téměř násilím mě vystrkala po schodech. „Tutově nám napaří písemku a já jsem úplně dutá.“

Nesekla se. Nejen Kobra nám rozdala papíry na opáčko, ale po ní i všichni ostatní.

Klasifikační porada měla být příští pátek, a tak se učitelé snažili z nás sedřít kůži. Písemku jsme psali skoro každou hodinu, a když ne, byla alespoň půlka třídy zkoušená. Nevydechli jsme si ani na těláku: nejoblíbenější profesor na škole, Prošek, zkoušel z gymnastiky a základů basketu i volejbalu. Sice to alespoň prošpikovával vtip-

nými poznámkami, nicméně na faktu, že se známkuje, to nic neměnilo.

„Má štěstí, že je takovej kusan,“ pošeptala mi Nela celá určená a plácla sebou vedle mě na lavičku.

Viktor Prošek byl nejmladší a také nejoblíbenější člen učitelského sboru. Díky blondatým, krátce střiženým vlasům a azurově modrým očím se do něj zbláznila půlka studentek. Jenže on zůstával vůči jejich svodům, výraznému líčení a sexy modelům naprosto imunní. Doma měl totiž nadpozemsky krásnou ženu.

„Asi mě vylejou,“ prohlásila zadýchaně Nela. „I z toho blbého těláku mi to vychází za čtyři,“ rozčilovala se a kvapně si naházela na stůl věci na češtinu.

Naše třídní Kateřina Marková – kromě češtiny učila ještě angličtinu a dějepis – byla přesná jako hodinky. Se zazvoněním vplula do třídy, gestem ruky nás usadila a zajímala se, kdo chybí.

„Poslušná, Janků a Adamová,“ hlásil třídní šprt Karlík a já se podívala do poslední lavice u okna. Opravdu zela prázdnotou. Má praštěná sestřička buď ještě házela vilné pohledy na Proška, nebo jednoduše zdrhla.

Třídní ani nezvedla oči od třídnice a už luxovala pohledem svůj notes se známkami.

„Tak Severová, pojď nám předvést, co všechno víš o počátcích romantismu u nás,“ zavolala si k tabuli Nelu. Ta zaúpěla, šeptla mi, ať napovídám, a ploužila se k tabuli.

„Svižněji, svižněji, Severová, ostatním by bylo líto, kdyby se na ně nedostalo,“ popoháněla ji třídní a Nela snad ještě víc zpomalila. Hýkla jsem smíchy.

„Adamová, nejsi na statku, odpusť si ty pazvuky. A Nelo, ty spusť, romantismus v Čechách. Co jsi četla, proč to patří nebo nepatří do romantismu, jaké jsou jeho typické znaky? Jed!“

„Co jsem četla?“ vyjevila se Nela a třída zařvala smíchy.

„Ano, Nelo, co jsi četla? Knihy, takové hezké, barevné obaly to má, uvnitř spousta písmenek.“

„Knihy jsou přežitek,“ zamumlala Nela a třídní povytáhla obočí tak vysoko, že jsem se bála, aby neopustilo její hlavu úplně.

„Knihy tady byly, jsou a budou, na rozdíl od vašich mobilů,“ řekla špičatě.

„Náhodou, já mám v mobilu čtečku knih,“ pochlubil se šprt Karlík a snaživě se rozeběhl ke stolu, aby čtečku ukázal.

Když míjel Nelu, ušklíbla se a ukázala mu vztyčený prostředník. Karlík zrudl a já znovu dusila smích.

Nela byla se vším hned hotová. I se svým tátou. Toho vlastně nikdy nepoznala. Na dlouhých služebních cestách si našel milenkou, ta s ním otěhotněla, a tak mu paní Severová ani neřekla, že i ona čeká miminko. V rodném listě má Nela v kolonce otec poznámku neuveden. Ona sama si z toho hlavu nedělá a ani nikdy nepocítila touhu otce najít a poznat. To mě by asi zajímalo, kdo je můj táta. Nela, na rozdíl ode mě, žije realitou.

„Stejně bych si ho nemohla vážit,“ řekne vždycky a vůbec se tím, že nezná otce, nevzrušuje.

To já si neumím představit, jaké to je být bez táty. I když ten náš se někdy chová jako rapl a přísný je tak, že vedle něj se Igor Hnízdo z Obecné školy může jít schovat, stejně jsem ráda, že ho máme.

U tabule Nela nakonec vybojovala trojku, za kterou byla neskonale vděčná. Uprostřed hodiny, právě když se třídní rozhodla ukončit zkoušení a zaklapla sešit s klasifikací, se konečně objevila ve dveřích moje sestřička v doprovodu nejlepší a mimochodem stejně pitomoučké kamarádky Sabiny Poslušné. Obě měly tváře zrudlé vzrušením,

v očích jim jiskřilo a podle ségřina přihlouplého výrazu jsem usoudila, že se právě dozvěděly nějakou novinu, která měla v jejich myslích hodnotu přinejmenším třetí světové války.

„Ále,“ protáhla třídní. „Dámy konečně našly cestu do třídy. Jaké to máme štěstí, že nás poctily svou návštěvou. Tak pojdte, ani si nesedejte a račte se rozprávět na téma Počátky písemnictví v Čechách a na Moravě.“ Gestem ruky, které by jí mohla závidět leckterá královna, jim přidělila místo před tabulí a nechala je deset minut škvařit se ve vlastní šťávě, než je – se čtyřkami – poslala do lavice.

V tomhle je naše třídní ohromná. Neptá se, ani se nepídí, kde se člověk zdržel, nedělá scény, nevyhrožuje neomluvenou hodinou, ani návštěvou rodičů ve škole, jak to rády dělají její kolegyně. Prostě si hříšníka proklepne z češtiny a tím považuje celou věc za vyřízenou. Na konci hodiny nás ještě upozornila, že klasifikační porada se blíží sedmimílovými kroky a ona doufá, že se za nás nebude muset před kolegy stydět.

Jen co se za třídní zavřely dveře, tak Beata se Sabinou vyskočily na první lavici a vyvolávaly jako poutové prodavačky: „Lidi, no tak lidi, poslouchejte!“ Divoce u toho gestikulovaly a na Petra, který se právě něčemu spolu s Honzou chechtal, se Sabina nebála vystřelit pantofel na korkovém podpatku.

„Máme novinu!“ Ségra se tvářila tajemně jako hrad v Karpatech.

„A ne ledajakou. Je to pěkná bomba,“ doplňovala ji aktivně Sabina.

„No, to zas bude dobrá kravina,“ zašklebil se Michal.

„Tss,“ odfrkla si Beata. „Náhodou je to největší a nejžhavější novinka našeho ústavu. Proškovi totiž utekla ta jeho modelka!“

Třidou to zašumělo, protože tohle bylo opravdu NĚCO! „Našla si nějakýho manekýna snad až z Milána,“ pokračovala rychle Sabina, když zjistila, že hltáme každé slovo.

„Jo a zůstala tam s ním a Proškovi nechala na krku oba dva kluky,“ vysypala ze sebe ještě Beata a vítězoslavně si vychutnávala všeobecný šok.

„Teda, to je gól,“ vydechla Andrea. „Ale dobře mu tak, to má za ty jeho debilní vtípky a věčné výmyky na hrazdě. Jestli pořád rovnal do latě i ji, tak se vůbec nedivím, že mu zdrhla...“

„Nebo spíš za to, že nestál o takový tele, jako jsi ty, vid' Andrejko?“ pitvořil se David.

„Blbečku,“ otitulovala ho Andrea a našťavaně odkračela ze třídy za našeho potouchlého smíchu. Pro pravdu se každý čertí, říkává babička a má pravdu. Andrea totiž svého času za Proškem tak strašně blbla, že se na její účet výborně bavila celá škola včetně celého učitelského sboru.

V nadbíhání byla nepřekonatelná. Skládala mu básničky a dávala je potajmu před jeho hodinou do třídnice v domnění, že učitel nezjistí, kdo je onou tajemnou pisatelkou. Ačkoliv je na tělocvik neskutečně tvrdá a není schopná udělat ani pitomej kotrmelec, přihlásila se kvůli Proškovi i na florbal.

Celé dny postávala před jeho domem a doufala, že si jí konečně všimne a zahoří k ní pravou a nefalšovanou láskou. Když se to nestalo a on dal její city v plen, jak se při jednom dramatickém výstupu nechala slyšet, začala ho nenávidět. Tak hluboce a opravdově, jako ho předtím milovala.

„Stejně to nechápu, jak může zdrhnout máma od rodiny?“ vrtěla nesouhlasně hlavou Nela. To už jsme šly domů. „Že se zblázní chlap a zdrhne, je normálka, ale ženská? A nechá mu na krku dvě děti?“

„Já spíš nechápu, že opustila jeho, je hrozně fajn. A věrnej,“ dodala jsem a hned jsme si s Nelou plácly. Věrnost jsme totiž kdysi dávno, když jsme básnily o tom, jaký by měl být náš ideální kluk, daly na úplně první místo. A Prošek věrnej byl!

V listopadu jsme s ním absolvovali meziškolní atletické klání v Praze a tam se stal terčem útoků jedné z místních učitelek. A když říkám útoků, tak myslím útoků! Ta zmalovaná blondýnka si navzdory venkovním přizemním mrazíkům oblékla těsně přiléhající tričko odhalující pupík, ve výstřihu se jí vzdouvala prsa, co mohla být klidně označena jako zbraň hromadného ničení.

Pořád se na Proška culila jak měsíček na hnoji a každou chvilku se o něj otřela nebo opřela. Motala se kolem něj tak dlouho, až Prošek nevydržel a dost nevybíravě jí vysvětlil, že je šťastně ženatý otec dvou dětí. Učitelka chvíli lapala po dechu, pak mu oznámila, že je hulvát, a uraženě odkvačila.

A teď, jak se zdálo, už náš tělocvikář zůstane jen šťastným otcem dvou dětí. I když o tom šťastným jsem právě teď dost silně pochybovala.

„Je to blbka,“ ohodnotila Nela nevybíravě paní Proškovou. „Vsadím se, o co chceš, že...“

Co mělo být předmětem sázky, jsem se už nedozvěděla. Před domem jsme totiž narazily na babku Hnízdilovou, co bydlí v našem domě hned v přízemí a docela klidně by mohla vyučovat předmět Jak být nejlepší drbnou ve městě. Pro nové drby je ochotna udělat prakticky cokoliv. Klidně se na celé dny vyloží do okna s ušima našpicovanými jak netopýr, aby jí neuniklo nic, co se děje v dosahu jednoho kilometru.

Nenechá se odradit ani minusovými teplotami nebo hustou sněhovou vánicí a klidně slídí před domem, aby

pochytila co nejvíce drbů a novinek, které pak obratem ruky posílá dál ve své, samozřejmě vylepšené verzi. Párkrát jsem ji dokonce přistihla, jak poslouchá za našimi dveřmi.

A právě teď se snažila nacpat nějakou zaručenou novinku do hlavy babče Ježkové, co pro změnu bydlí u Nely v domě. A muselo to být něco opravdu veledůležitějšího, protože měly hlavy sražené k sobě, až se jim doma natočené vlasy propletly v jednu velkou hromadu kudrlínek.

„Chudák ženská, říkám vám, že ty dva spolu dlouho nebudou,“ šeptala Hnízdilová hlasitě, protože babča Ježková už špatně slyší.

„Cože?!“

No jak říkám, hluchá jak poleno.

„Povídám, že Růžena z důchoďáku tvrdí, že ta jeho nová s ním snad čeká mimino.“

„Ale to mi neříkejte!“ připlácla si babča Ježková ruku na pusy s očima vykulenýma, až by se jeden bál, že jí vyjadnou na ulici. „Teda vlastně říkejte. To je ale kaňour, to vám povím. A z těch dvou dětí, co má, budou poloviční sirotci. Já pořád říkám, že chlapa si musí člověk umět udržet, a to teda ona neumí ani náhodou. Vždyt...“

„Dobrý den,“ pozdravila Nela hlasitě a královsky se bavila tím, jak sebou ty dvě přistiženě trhly.

„Dobrý den, děvčátka, ze školy, ze školy? Jestlipak ne-sete nějakou pěknou známku?“ vyzvídaly.

„Jo, jo, dneska se dařilo,“ ujistila ji sladce Nela. „Tři trojky, dvě čtyřky a sedm pětěk.“

Babky zalapaly po dechu a já rychle popadla Nelu za ruku a táhla ji pryč. Než za námi zaklaply domovní dveře, zaslechla jsem ještě babku Hnízdilovou, jak si teatrálně povzdychla: „A takový hezký holky má.“

„To by mě zajímalo, kdo je tak zaměstnal,“ pohodila Nela hlavou směrem, kde tušila ty dvě drbny. „Tutově teď ten někdo pěkně škytá. No nic, měj se.“

„Čau,“ rozloučila jsem se a do druhého patra brala schody po dvou.

„Ahoj, mami,“ houkla jsem do kuchyně a šla zahodit do pokojíku batoh.

U oběda jsem mamce vyprávěla o Hnízdilce. Mamka nad tím ale jen mávla rukou. „Prosím tě, vždyť víš, jaké jsou. Celé dny sedí doma u televize. Míchají se jim seriály s realitou. Dáš si čaj?“ Mamka ani nečekala na odpověď, rovnou mi nalila plný hrnek z konvice. „Jo a budeme mít nové sousedy. Škola pronajala ten prázdný byt vedle nás učiteli Proškovi,“ prohodila jen tak mezi řečí. A já ztuhla.

„Proškovi od nás ze školy?!“ vyhekla jsem namáhavě.

„Ano,“ řekla klidně máma. „Vidíš a já myslela, že je celé ty roky, co bydlí u manželčiny rodiny, spokojený. Že si s nimi rozumí.“

„Což o to, s nimi si třeba rozumí,“ odušila jsem. „Jenže... Víš, po škole se povídá, že mu utekla žena s nějakým manekýnem.“

„Prosím tě, to bude nějaký drb,“ nevzrušovala se mamka, sklidila ze stolu a připravila si stoh sešitů k opravování. „Víš, jak to bývá. Nahoře ve městě si někdo prdne a než to dojde dolů, už je posranej.“

„Řekla paní učitelka českého jazyka,“ vyprskla jsem smíchy.

Mamka po mně hodila červenou propisku. Taky se smála.

„Jdu šprtat.“

„Mrskni sebou, za hodinu musíme vyrazit na trénink. A kde je vůbec Beata?“

„Nemám tušení,“ pokrčila jsem rameny a vyrazila z kuchyně.

„Jo, Aneto!“ křikla za mnou mamka. „Abych nezapomněla, přijede teta Anna.“

„Bože, za co?“ zamumlala jsem a zvedla oči ke stropu, ale nahlas jsem zavolala zpátky: „Bezva.“

Což o to, strejda je úplně v pohodě. Zato bratránek je pěkný pako. Je mu dvacet čtyři a myslí si, že je středobodem vesmíru. Všechny holky se v jeho vyprávění točí kolem něj a krásky u nich ve městě mu padají každý den k nohám s prosbou o jeho milý a krásný úsměv. Přitom je to obyčejný vytáhlý kluk s pořád podřobanou pleť, vlasy mu dávají pomalu ale jistě sbohem a vůbec – ten kluk se dá považovat za ledacos, jenom ne za krasavce.

Zatímco já jeho návštěvu s bídou přetrpím, Beata je z něj celá odvařená a týden předem se těší, jak ho vytáhne na diskotéku. S ním nás totiž naši kupodivu pustí. Bratránek je sice pako, ale na svou matku nemá. Ta ženská je tak nesku-tečně sebestředná a zlá, že by jí nejodpornější čarodějnice mohla závidět. Jenže je to tatková milovaná starší sestra a musím k ní být uctivá. No, já se o to, když párkrát za rok milostivě přijede, snažím.

Od té doby, co moje pitomoučká sestřička zjistila, že se k nám stěhuje Prošek, se stala úplně největší hvězdou třídy. Celé dny se naparovala, jako by se snad stěhoval rovnou k ní do postele, vykládala, jak bude milého pana profesora utěšovat v jeho neskonalém žalu a on se do ní pak určitě zamiluje.

„A vyzná ti nehynoucí lásku v Paříži na svatého Valentýna,“ doplnila sarkasticky Nela, ale ostatní holky ji hned okřikly: „Pssst, neruš!“ A dál visely ségře na rtech.

Nejen že jí baštily každé slovo, ale ještě k tomu jednou odpoledne, když já se táhla domů s nákupem, všechny společně seděly na lavičce před domem, řehtaly se jak praštěné něčemu v telefonu a očima sledovaly střídavě vchod do domu nebo okno v posledním patře.

Beata si mě samozřejmě všimla a hned povykovala: „Popelko ušmudlaná, nezapomeň taky vyluxovat. Víš, že máš službu.“

Namísto abych ji odpálkovala, zrudla jsem jako rak a snažila se co nejrychleji zmizet z jejich dohledu i doslechu. Ty moje zatracené mindráky!

Jenže v tom svém úprku jsem si nevšimla kluka, co se přímo přede mnou vláčel s obrovskou palmou, a vrazila jsem do něj. V plné rychlosti. Kluk to nečekal a poroučel se i s obrovitou kytkou k zemi a já na něj.

Ségra a její nohsledky se mohly strhat smíchy, zatímco já se pracně sbírala ze země a hned potom i rozsypaný nákup, přičemž jablka jsem lovila i z keříků lemujících chodník.

Kluk byl vzteky bez sebe.

„Kam čumíš?!“ zuřil. Oprášil si rukama kalhoty a prohlížel si dílo zkázy. Palma našťestí přežila celkem bez újmy, když teda nepočítám jeden malý ulomený list. Zato květináč byl na maděru a kolem něj tak pět kilo hlíny.

„Promiň, pomůžu ti s tím,“ omlouvala jsem se, přidřepla a začala sbírat střepy z květináče. Kluk ale o mé omluvy ani pomoc nestál. Naštvaně se na mě podíval.

„To snad radši ani ne. Už jsi mi pomohla až dost,“ odsekl a z očí mu sršely blesky. Možná bych na něj vysypala pár nadávek, vyplázla jazyk, nebo bych alespoň utekla, ale nemohla jsem. Srdce se mi totiž, nevím proč, divoce rozbušilo a nohy mě odmítaly poslouchat. Zírala jsem do těch nejkrásnějších očí, jaké jsem kdy viděla.

Jasně modrá barva připomínala letní oblohu a ostře kontrastovala s tmavými vlasy, které mu neposlušně padaly do obličej. Mechanicky si je odhazoval z očí metajících blesky. Ani to mě však neprobralo z transu, to se povedlo až babce Hnízdilové. Zrovna se vyvalila do okna.

„Copak se stalo, Anetko?“ zeptala se přesladce. „Jste oba dva v pořádku? To je Matěj Prošek,“ představila mi toho kluka. On nechápavě zíral střídavě na ni a zpátky na mě, ale Hnízdilce to bylo evidentně fuk. Klidně pokračovala: „Stěhují se naproti vám. Je to nový nájemník. A ty se, Matěji, nezlob, naše Anetka je trošku zbrklá,“ omlouvala mě ta dobrá duše a pak tomu nasadila korunu, když dodala: „To víš, puberta. Má hlavu pořád někde v oblacích.“

Zatímco Matějovi nebezpečně začaly cukat koutky, ségra a její kamarádky si servítky nebraly a řehtaly se jako koně. Trapky!

Měla jsem toho akorát tak dost. Střepey z květináče, co jsem celou tu dobu držela v rukou, jsem hodila Matějovi pod nohy, popadla jsem tašku s nákupem a zbaběle utekla z místa činu. Doma jsem sebou plácla na postel a nejraději bych se neviděla. Teď, když už bylo po všem, mě samozřejmě napadala nejen trefná slova, kterými bych odpálkovala svou pitomou sestru i toho skřeta, ale i ironické hlášky určené babce Hnízdilové. Opět jsem se předvedla jako totální střevo a co hůř, má debilní sestřička hned aktivně postnula celý trapas na instagram i facebook a nadšením říčela nad každým novým lajkem, co se tam objevil. Kráva, no!

To je teda výhra!

„**T**ak holky, co je s vámi?“ Mamka se mohla vzteky pominout. Už hodinu se z nás na tréninku snažila sedřít kůži, ale nám se nepovedl zahrát snad jediný balon pořádně.

„Sakra, Nelo, musíš na ty bloky výš, Beo, tohle není podání a Aneto, tomu říkáš nahrávka? Komu, proboha?“

„Já už nemůžu,“ funěla Terka, plácla sebou v bílých šortkách do antuky a bylo jí to fuk.

„Deset minut pauza,“ tleskla mamka a nahnala nás na lavičku. Ale namísto odpočinku vytáhla tabulku a kreslila všechno, co jsme dělaly špatně.

„Za týden je finále a vy hrajete, jako byste viděly míč poprvé v životě! Tak šup, každá míč a dáme si podání a pak smeče. Aneta na nahrávku, Nela na bloky.“

S reptáním jsme se sbíraly zpátky na nohy.

Na první venkovní tréninky jsem se vždycky těšila, a letos jsme si musely počkat až skoro do konce června, než město upravilo volejbalové kurty, ale tenhle nestál za nic.

Sluníčko hrálo asi až moc, nebo jsme po těch měsících v posilovně byly přiotrávené kyslíkem. Jen tak jsem si dokázala vysvětlit, že hrajeme tak blbě. My, volejbalové

naděje Pavlova, které už tři roky za sebou vyhrály juniorský mistrovský titul na republice.

Mamka týden před finálovým zápasem nespala, po bytě chodila s hadrem na hlavě a s každým dalším špatným podáním, smečí, co šla do sítě, nebo mizernou nahrávkou propadala čím dál většímu zoufalství. Do Prahy jsme vyrážely s náladou pod psa a přesvědčením, že letos titul neobhájíme, ani kdybychom se zbláznily. O to větší byla naše radost, když se nám to povedlo. V té vzácné chvíli jsme si padly kolem krku dokonce i s Beatou.

„Školní turnaj bude hračka,“ smály jsme se a plácaly si jedna s druhou.

„Nechval dne před večerem,“ krotila naše nadšení mamka. Bohužel měla pravdu.

Předprázdninový turnaj ve florbale a volejbalu je u nás, hned po tradičním Majáles, tou největší událostí. Pravidelně se ho účastní všechny školy z města a v posledních letech i z nedalekého okolí. Pokud jsme chtěly vyhrát, musely jsme projít pavoukem a zmáknout devět zápasů. Což ve třicetistupňovém vedru na hřišti, kde největší stín dělala volejbalová síť, byl úkol pro vraha. Záviděly jsme klukům, co hráli florbal v klimatizované sportovní hale. V přestávkách mezi jednotlivými zápasy jsme se tam alespoň chodily chladit.

„Holky, hele, jsou tu průmyslováci,“ rozplývala se Denisa a očima pátrala mezi hráči po svém idolu, aby pak strávila zbytek zápasu přilepená na postranní čáře fanděním. Musely jsme ji odtáhnout téměř násilím, abychom stihly další zápas.

Holky z obchodky jsme porazily dva nula na sety během dvaceti minut, po nich i soukromý gympl a chyběly

nám jen dva zápasy k tomu zahrát si ve finále. Mamka nás nechávala, ať si ten den užijeme po svém. Neběhala po straně a nekřičela na nás povely, co a jak hrát, jak bylo jejím zvykem. Byla tak spokojená s obhajobou titulu, že teď jen seděla na lavičce a nastavovala tvář hřejivým slunečním paprskům. My měly sluníčka plné zuby, takže jsme raději volily za útočiště chládek sportovní haly.

„On je prostě boží,“ rozplývala se Denisa a sledovala blondátého kluka, kamkoliv se hnul.

„Utři si pus, kapou ti sliny na zem,“ tlemila se jí Nela a Denisa ji dost nevybíravým gestem poslala do tmy.

„Jdu si pro pití, jdete taky?“ zeptala jsem se, ale holky odmítly. Pohodlně se rozvalily na lavičkách podél hřiště a vehementně fandily našim klukům, co právě hráli. Vyběhla jsem nahoru do občerstvení sama, ale pořád jsem se otáčela, aby mi neuniklo nic ze zápasu, takže kluka, co se řítíl proti mně, jsem si všimla až na poslední chvíli a srážce už se nedalo zabránit.

„Jako vážně?!“

Ten hlas se do mě zařízl jako nůž. Tohle se vážně může stát jenom mně! Zabte mě někdo! Hned!

Matěj měl vlasy stažené do frajerského culíku. Nejspíš aby mu při hraní nepadaly do očí. Že tady není jen jako divák, prozrazoval bílý dres s kapitánskou páskou a tmavým flekem od koly, co se mu rozpíjel po celém hrudníku. Mimochodem pěkně namakaném hrudníku. Cítila jsem, jak se mi do tváře hrne krev.

„Ty jsi chodící pohroma, ne?“ zlobil se a rukou stíral zbytky koly.

„Možná kdybys nebyl tak obrovitej a nezabíral tak velké prostor, měli by ostatní místo na to existovat a nemuseli by do tebe pořád vrážet,“ odsekla jsem a nechala ho tam stát.

Pitomec, mumlala jsem si pro sebe, ale neodolala jsem a otočila se. A hned jsem zase rudla. Nachytal mě totiž na švestkách! Poslal mi posměšný vzdušný polibek a já na něj úplně dětinsky vyplázla jazyk. To je ale kretén!

Byla jsem z něj tak rozhozená, že jsem si konec zápasu našich kluků ani neužila. A co teprve, když se na hřiště postavil tým průmyslováků. Naštěstí Denisa slintala po tom svém blondáčkovi, takže si nikdo nevšimal, že můj pohled směřoval ke kapitánovi s flekem na prsou. Musela jsem uznat, že florbal válel. Bylo ho všude plno. V jednu chvíli zabránil brance a ve druhé už střílel gól do soupeřovy branky. Při jednom zvlášť ostrém zákroku se dostal do potyčky s obráncem soupeře a spadli nám skoro k nohám.

Holky z toho měly div ne Vánoce a pomáhaly jim aktivně na nohy. Já si vyměnila s Matějem dlouhý pohled a z mých rtů si mohl odečíst: „Pak že já jsem chodící pohroma.“

Šlehl po mě našťvaným pohledem a od té chvíle ze mě nespustil oči.

„Holky, hele Matěj, pořád sem kouká,“ upozornila nás Sabina a Beata se hned začala nakrucovat.

„Zdá se, že zabral, chlapeček, a ani jsem se nemusela snažit,“ prohlásila naprosto vážně a vyslala k němu sérii neodolatelných úsměvů. Měla jsem z toho pořůchlou radost. Jen ať si to chlapeček užije. Když si totiž Beata na někoho udělá zálusk, ten chudák nemá šanci.

Byla jsem ráda, že jsme se musely vrátit zpátky na hřiště. Už míň nadšení jsem cítila, když jsem si při druhém setu všimla, že Matějův tým přišel podpořit spolužačky, co hrály proti nám.

Zírala jsem na Matěje, nedávala pozor a nevybrala zcela snadnou nahrávku. Namísto toho jsem to chytila

přímo do obličeje. Z lavičky se ozvalo soucitné: „Ách.“ A pak posměšné: „A tohle má být ta hvězda, jo?“

Že je Matěj debil, už jsem asi zmínila, ne?

Rozhodil mě tak, že jsem nedokázala zahrát vůbec nic. Podání jsem vrazila do sítě, místo přihrávky jsem hodila míč přes síť a holky měly co dělat, aby odvrátily prudký útok soupeřek bloky.

„Time out,“ ukázala mamka na rozhodčího a zavolala si nás k sobě.

„Anet, co blbneš? Motáš se tam jak hovno pod splavem. Nebolí tě hlava?“ Mamka mi starostlivě ohmatávala hlavu a snažila se najít zranění.

„Nic mi není,“ odsekla jsem podrážděně, neurvale se jí vytrhla a rychle mrkla, jestli se náhodou Matěj nedívá. Díval! A nejen to, klidně se mi ten blbeček tlemil. Odvrátila jsem se a napřáhla ruku do kruhu holek.

„Jdeme na to,“ zvolala jsem a holky se ke mně přidaly s naším bojovým pokřikem. Zakázala jsem si podívat se znovu na místo, kde seděli kluci, a rozhodla se, že tomu pitomci ukážu, kdo je hvězda. Volejbal jsem hrála snad od té doby, co jsem dokázala chytit a hodit míč a žádný namyšlený pako mě nemůže rozházet.

Ukázalo se, že vztek funguje jako super nakopáváč. Vybírala jsem obětavě míče, co byly skoro nehratelné. Lítal jsem po hřišti, nahrávala, smečovala, nezkazila jsem ani jedno podání, a dokonce se mi jedno podařilo zahrát jako eso. Ve druhém setu jsme holky z průmyslovky porazily na hlavu a já si konečně dovolila vítězoslavný pohled k Matějovi.

Jenže ten bídák už tam nebyl!

Vyhrát poslední zápas už nám nedalo žádnou práci. Za svůj výkon jsme si odnesly pohár starosty města a k tomu navíc poukaz na letní vodácký kurz. Ten jsme přijaly dost

rozpačitě. Ale starosta vyřvával před nastoupenými školami do mikrofonu, jak úžasně reprezentujeme nejen naši školu, ale také celé město, a že se proto na radnici rozhodli nám jako poděkování uspořádat třítydenní vodácký kurz. Na hřišti se strhl potlesk, ale my se nějak neměly k tomu si pro výhru jít.

„Tři týdny na vodě?“ nechápala Terka. „Proč jako?“

„To jako tyhle prázdniny? Se zbláznili, ne? Jedu na dva měsíce do Anglie,“ nechala se slyšet Karolína.

„Lodě? Voda? A lodě?!“ Denisa se tvářila fakt vyděšeně.

A pak tomu nasadil starosta korunu, když prohlásil: „A aby tam děvčátkům nebylo smutno, rozhodli jsme se udělit stejnou cenu i vítězům florbalového turnaje – a tím se stávají hoši z průmyslové školy.“

„Jo!“ ozval se nadšený křik z řad florbalistů. A jedno nadšené jupí zaznělo i od nás. Denisa se, pravda, hned plácla přes pusy, ale bylo jasné, že minimálně jedna z nás se na vodu těší. Zvláštní, že její původní zděšení zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku.

Soustředění

„Mami, to nemyslíš vážně, tři týdny na vodě s tou bandou pitomců?“ vztekala jsem se už druhý den ve snaze vymluvit mamce z hlavy ten šílený nápad. Jenže mamka byla neoblomná, a co víc – ještě se proti mně spojily se ségrou. Tu totiž najednou z vidiny prázdnin na vodě s týmem florbalistů chytlo nepřičetné nadšení.

„Prosím tě, Aneto, já ti fakt nerozumím,“ vrtěla nade mnou hlavou mamka. „Takovou krásnou cenu dostanete. Stejně jste chtěly s Nelou na vandr, tak teď ho máte a ještě na vodě. Víš, jaká je na vodě legrace?“

„Nevím, jaká?“ povytáhla jsem nesouhlasně obočí. Mamka se ale vyprovokovat nenechala.

„Prostě jedeme a nebudu o tom diskutovat!“ ukončila debatu.

A aby toho nebylo málo, rozhodli se s Proškem – on jí slíbil výpomoc coby dozor! – a s vedoucími florbalistů uspořádat seznamovací soustředění.

Soustředění jsem obvykle měla ráda. Vyrážely jsme na ně každé léto a znamenalo to koupání, volejbal, večerní ohně s kytarou, spaní pod širákem a putování na kolech. Ovšem tohle soustředění bylo něco úplně jiného. Kromě toho, že jsme ležení rozložily jen dvacet kiláků od města u rybníku Blahovec, měly jsme se spřátelit s florbalisty.